

СЕРГЕЙ ЕСЕНИН ЗА СЕБЕ СИ

Превод от руски: [Неизвестен], 1972

chitanka.info

Роден съм в 1895 година, 21 септември, в Рязанска губерния, Рязански окръг, Кузминска околия, в село Константиново.

От деветгодишен бях даден за възпитание у твърде заможния ми дядо по майка, който имаше трима възрастни неженени синове. С тях премина почти цялото ми детство. Моите вуйчовци бяха момчета закачливи и отчаяни. На три и половина годишна възраст ме качиха на кон без седло и веднага го пуснаха в галоп. Помня, че ми се зави свят и много здраво се държах за гривата. После ме учиха да плувам. Единият вуйчо (вуйчо Сашо) ме взимаше в лодката, отдалечаваше се от брега, сваляше ми бельото и като кученце ме хвърляше във водата. Аз неумело и изплашено цапах с ръце и докато не се задавех, все викаше:

„Ех! Мърша! За какво ставаш ти?...“ „Мърша“ у него беше дума ласкателна. После, осемгодишен, на другия вуйчо често заменях ловджийското куче, плувах из езерата за застреляните патици. Сред децата всякога бях главатар и голям побойник и ходех винаги в рани. За моята закачливост ме ругаеше само баба, а дядо понякога сам ме предизвикваше на юмручен бой и често казваше на баба: „Глупава си ми ти, не го закачай, той така поздрав ще бъде!“ Баба ме обичаше с цялото си същество и нежността ѝ нямаше граници. В събота ме миеха, режеха ноктите ми и с кандилено масло мажеха главата ми, защото ни един гребен не влизаше в къдравата ми коса. Но и маслото не помагаше. Аз винаги вдигах врява и ругаех и дори и сега имам някакво неприятно чувство към съботите.

Така измина моето детство. А когато поотраснах, много искаха да ме направят селски учител и затова ме дадоха в църковноучителско училище, след завършването на което трябваше да постъпя в Московския учителски институт... За щастие това не стана.

Стихове почнах да пиша рано, деветгодишен, но съзнателното си творчество отнасям към 16—17-те години. Някои стихотворения от тези години са поместени в стихосбирката ми „Радуница“ („Помен“).

Осемнадесетгодишен, аз бях учуден, че разпратил свои стихове по списанията, не ги печатат и отидох в Петербург. Там ме приеха сърдечно. Първият, когото видях, беше Блок, вторият — Городецки. Когато гледах Блок, от мене течеше пот, защото за пръв път виждах жив поет. Городецки ме сдружи с Клюев, за когото по-рано не бях

чувал ни дума. С Ключев, въпреки цялата наша вътрешна разпра, завързахме голяма дружба.

Тъкмо в тези години постъпих в университета на Шинявски, дете бях всичко година и пет месеца, и отново заминах за село.

В университета се запознах с поетите Семеновски, Неседкин. Колоколов и Филипченко.

От поетите съвременници ми харесваха най-много Блок, Бели и Ключев. Бели ми даде много в смисъл на форма, а Блок и Ключев ме научиха на лиричност.

В 1919 година аз с редица другари публикувах манифеста на имажинизма. Имажинизмът беше формална школа, която искахме да утвърдим. Но тази школа нямаше почва и умря от само себе си, оставяйки правдата на органическия образ.

От много мои религиозни стихове и поеми с удоволствие бих се отказал, но те имат голямо значение като път на поета до революцията.

От осемгодишен баба ми ме мъкнеше по разни манастири, тя вечно приютяваше в къщи разни скитници и скитнички. Пееха се всякакви духовни стихове. Дядо ми — напротив. Обичаше да си пийне. Той устройваше вечни невенчални сватби.

После, когато напуснах село, наложи ми се дълго да се оправям в своя начин на живот.

В годините на революцията бях изцяло на страната на Октомври, но го приемах по свой начин, със селски уклон.

В смисъл на формално развитие сега ме тегли все повече към Пушкин.

Що се отнася до останалите биографични сведения — те са в моите стихове.

Октомври 1925 година

Издание: Сергей Есенин. Избрани стихотворения и поеми.
Издательство „Народна култура“, 1972

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.